NEVERJETNA BITJA

NEUSTRAŠNA

Vida založba

Vida
založba

Ocean

NEVERJETNA BITJA

NEUSTRAŠNA

KATHERINE RUNDELL

Ilustriral

Tomislav Tomić

Vida
založba

Vida založba

Vida
založba

Za mojo najmlajšo nečakinjo, DZR,
z vso ljubeznijo.

Vida založba

Vida
založba

Najboljši mož je ta, ki vedno upa.

Evripides, *Heraklova blaznost*

Vida založba

Vida
založba

KAZALO

Zemljevid Arhipelaga 12

Samorogovo rojstvo 15
Ogenj na kresno noč 20
Palača Glimt 26
Sovražniki, s katerimi se rad družim 33
Gostija 41
Behemot 44
Astor Morax 49
Osupljiva bolečina, ki jo zadajo branovrtnice 53
Carla Venasque 61
Teren 64
Bes 73
Ne skušajte zdraviti ranjenega behemota. Požrl vas bo. 76
Kratko potovanje, ki bi moralo miniti brez zapletov 82
Odkupnina 93
Divja knjižnica 101
Otok velikanov 110
O očitni premoči majhnega nad odbijajoče velikim 116
Kerberjev pesjak 124
Preblisk 128
Christopher na morju 130

© Vida založba

Iriana v kletki 133
Razkošni modni dodatki piratskega kralja 137
Svetloba glimurije 142
Piratska zabava 148
Steklenička 154
Ognjena rezila 162
Jeza ne pozna milosti 173
Tiger v zrcalu 176
Nujnost vetra v prahu 184
Nočnoroki proti plenicam: zmaga za Nočnorokega 191
Ljubezen se sprevrže v sovraštvo 194
Lešoki 198
Vrt Hesperid 202
Smrtonosni sadovnjak 207
Vrt je past 211
Kača v plamenih 214
Neuspeh 219
Lokvilan 223
Neustrašna 227
Tri pesmi Fidensa Nočnorokega 231
Verige 233
Dirka tatov 237
Lahko bi ju ugriznil 247
Kača kot štartna črta 255

Nevidna nit 264
Kačja zapestnica 268
Nesmrtni 272
Kako berserkerju povedati strašno resnico 274
Napad 278
Zbor bitij 286
Bitka za Glimt 292
Skulpture, ki grizejo 298
Anyin boj 304
Priklicani tiger 308
Kača pod kožo 314
Deroča plima 323
Dolgo varovana skrivnost Argusa Argena 331
Moraxovo znamenje 335
Poroka 337

Varuhov bestiarij 349

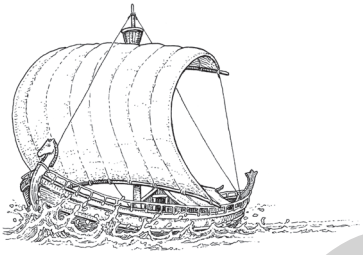
Zahvale 377

Vida založba

ARHI
NOVA ŠKOTSKA
VALKA
OTOK MANTIKOR
SEVERNE PLITVINE
WRIT
OTOK MORILCEV
FRONDEL
AREAT
ARKOŠ
KARKARA
GREBEN KARMINE
VISTAJA
OTOK NESMRTNIKOV
MONAN
SEREN
BRAZILIJA
BROGAN
LEODWIN
OGNJENI TOKOVI

PELAG
ARKHE
PARASPARA
PRELIV KRAKENOV
TAR
OTOK KRILATCEV
POLOTOK SFING
MINIMI
REČNJAVA
GRENLANDIJA
POLITEM
LEOMA
VELIKA KARUTA
LITIJA
GLOBINE KRIOV
ANTIOK
KARUTA
SERET
OTOK BISTRIH VODA
GLIMT
MEHKE VODE
ARVATANA
LITIJSKA OZINA
ATIDINA
FRANCIJA
DUSA
EDEM
OTOK SONČNE SVETLOBE

Vida
založba

SAMOROGOVO ROJSTVO

Nespametno bi bilo prezreti samorogov klic. Čeprav je bilo še zgodaj in ni še niti zajtrkoval, je Christopher Forrester takoj stekel za bleščeče belim samorogom čez veliko trato in v gozd Glimt.

Samorog se je vsake toliko obrnil in nestrpno zatopotal s kopitom, da bi se deček podvizal. Ta je zdaj tekel na vso moč, se sklanjal pod vejami in se prebijal skozi trnasto robidovje, ki ga je praskalo in rezalo po rokah.

Christopher je gozd dobro poznal. Na otočku Glimt je živel že tri mesece in z Anyo Argen sta vsak dan zahajala v gozd hranit bitja, ki so bila premlada ali pa prestara, da bi si lahko sama poiskala hrano.

Samorog, samec s srebrnimi kopiti, ga je v galopu vodil do jase med drevesi. Tam je na boku ležala samica in lovila sapo. Ob njej je na mahovnatih tleh ležal žrebiček. Bil je

prekrit s krvjo in plodovnico, njegova dlaka pa je bila bleščeče zlata.

Christopher je bil nekaj trenutkov preveč osupel, da bi se zganil. Nato je samec jezno zarezgetal in deček si je žrebička pozorneje ogledal: okrog vratu je imel ovito popkovnico in komaj je še dihal. Iz gobca mu je molel otekel, vijoličast jezik.

Christopher je pokleknil k žrebičku, ne da bi se zmenil za kri. Na hrbtu je nosil meč, ki so mu ga podarile sfinge.

»Tako, ja,« je rekel žrebičku in skušal ohraniti miren glas. »Dobro. Tako je. Kar dihaj.« A še preden je izrekel zadnje besede, se je žrebiček krčevito stresel in kobila je žalostno zarezgetala.

Christopher je zgrabil debelo, okrvavljeno popkovnico. Zelo previdno je podnjo potisnil konico meča. Pazil je, da z rezilom ne bi poškodoval mladička, nato pa je z njim sunil navzgor.

Popkovnica je odpadla. Nič se ni zgodilo. Žrebiček je imel v nosnicah in gobčku sluz. Christopher jo je z mezincem izbezal in pihnil v vsako nosnico. »Daj no,« je rekel. »Dihaj!«

Ravno ko ga je začel grabiti obup, je mladiček zadrhtel in na vso moč zajel zrak. Njegova mati je nenadoma planila na noge in Christopher se je sunkovito umaknil pred njenim rogom, ostrim kakor nož. Toda samica se je le sklonila nad svojega žrebička in ga začela lizati.

Žrebiček je zakašljal in prhnil. Nato se je zganil, zacepetal s kopiti in se postavil na noge. Ko je pogledal Christopherja, je bil njegov pogled tako jasen, da se je fantu zdelo, kot bi se ga skoraj lahko dotaknil. Silovitost žrebičkove volje do življenja ga je kakor puščica zadela v prsi. Njegova zlata dlaka je v jutranji svetlobi žarela kakor sveča.

Christopher je iztegnil roko in žrebiček jo je obliznil. »Zelo pogumen si bil,« je rekel. »Dobro je.« Njegov rog je bil drobcen, mehak in dolg manj kot deset centimetrov. Christopher ga je pobožal po gobčku.

Tedaj pa je odskočil. »Ah!«

Občutek je prišel in izginil tako hitro, da Christopher ni bil prepričan, ali si ga je morda le domišljal: blisk, ki mu je šinil skozi dlan in se razširil po vsem telesu.

»Kaj je bilo to?«

Žrebiček se je vzpel na zadnje noge in ga dregnil z glavo. Christopherja je znova prešinil blisk. Tla so se mu zamajala pod nogami, telo pa je preplavila rahla omotica. Z njo pa je prišlo še nekaj: občutek živalske radosti, ki je vela iz žrebička.

»Lahko to ponoviš?« Christopher je roko položil na samorogovo glavo. Tokrat ni začutil le radosti. Zdelo se mu je, kakor da bi ga odnesel val živalske vznesenosti, ko je novorojeni žrebiček proti njemu usmeril svojo lakoto, žejo

Viola založba

in radovednost. To je bil pogovor brez besed, izbruh divjih, radostnih občutij. Pred Christopherjevimi očmi je zaplesala zelenozlata svetloba. Njegova omotica se je okrepila in mu zabučala v ušesih.

Tedaj je za seboj zaslišal klic: »Christopher! Kje si?« in na jaso je pritekla Anya Argen.

Hrup je pretrgal vez med Christopherjem in žrebičkom. Odrasla samoroga sta zarezgetala in Anya je obstala kot vkopana.

Ni je bilo treba opozarjati. Dobro je vedela, da so samorogi nevarni. Če si se jim preveč približal, so te z nežnostjo in eleganco balerine nabodli ob prvo drevo, ki je bilo pri roki.

»Pri Nesmrtnem,« je dahnila.

Starša malega samoroga sta zatopotala s kopiti. Sklonila sta glavi, dregnila žrebička, nato pa so vsi trije zamahnili z repi in v lahnem drncu izginili med drevesi.

»Si v redu?« je vprašala Anya. »Videti si čudno.«

»To ...« Želel ji je povedati, a kaj bi lahko rekel? Da mu je samorog govoril, brez besed, v vrtincu novih in osupljivih občutij?

Zdaj, ko se je njuna vez pretrgala, mu je postalo preveč slabo, da bi to lahko prezrl. Spustil se je na vse štiri in bruhal.

»Ves zelen si v obraz,« je rekla Anya. Z zanimanjem si je ogledala, kar je izbruhal. »Si kaj takega pojedel?«

Za njima je nekdo zakašljal.

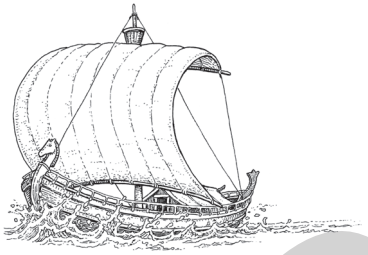
»Christopher,« je rekel rezek glasek.

Na Christopherjevi rami je pristal drobcen srebrnozelen zmaj, tako majhen, da bi ga lahko spravil v čajno skodelico. »Že sredi gozda sem te zavohal. Če si zaključil z bruhanjem, naj ti povem, da nas danes čaka še veliko dela, ti pa imaš plodovnico v laseh in kri na hlačah. Takšen nisi več za v omikano družbo.«

»Hvala, Jacques,« je odvrnil Christopher in si obrisal usta. »Tudi jaz ti voščim dobro jutro.«

»Ne bi te kupil v trgovini. Tudi če bi bila razprodaja. Pridita, Nočnoroki in Iriana vaju potrebujeta! Čas je!« je vzkliknil drobceni zmaj. Krila so mu zaplahutala od navdušenja. »To ni navaden dan! Danes je kresna noč!«

Viola založba

OGENJ NA KRESNO NOČ

Prebivalci Arhipelaga so najdaljši dan v letu vedno praznovali z gostijo. To noč se bo nebo pogreznilo v temno modrino. Luna bo sicer vzšla, a se ne bo zares stemnilo. Prebivalci se bodo zbrali na gostiji, kjer bodo jedli kresno torto, ki je po izročilu velika kakor kolo in visoka kot manjši konj. Pili bodo vino driad in nazdravljali slavi svetlobe.

Kresno noč so po štiriintridesetih otokih Arhipelaga praznovali različno, vsak po svojem običaju. Na otoku Antiok so kentavri v galopu krožili okrog velikanskih kresov, iz katerih so švigale rdeče, vijoličaste in modre iskre. Ob obali so se zbirale morske deklice in dolgo v noč igrale na piščali, izdelane iz jastogovih oklepov. Na Lítiji so majhni, od sladkarij lepljivi otroci po ulicah lovili zlatoroge almiraže in jim skušali okoli vratov zavezati trakove.

Vida založba

V ribiški vasici Arno na otoku Arvatana pa se je prav tedaj odvijal umor.

Vasico so sestavljale majhne, trdno grajene hiše in pisan mozaik travnikov. Tam so živeli tropi tidimunov, močvirskih bitij, ki so vsako noč priklicala meglo. Zaslužni so bili za bujne travnike megličnic, iz katerih so izdelovali zdravila in mazila, glavno trgovsko blago otoka. To je bil bohoten, vlažen in cvetoč kraj.

Težko bi ga bilo požgati. Ni pa bilo nemogoče.

Tistega jutra sta se na trg ob pomolu zgrnila dva ducata oboroženih in zamaskiranih mož. Prišli so s samostreli, sulicami in baklami ter po trgu sejali ogenj in smrt. Nebo je požiralo krike vaščanov in črnelo od dima, hiše so izginjale v plamenih, travniki pa so se spreminjali v pepel. Možje so bili hitri in neprizanesljivi, izurjeni v ubijanju.

Vse to pa je nekdo opazoval. Vzdolž obale je plula ladja z imenom *Pošteno opozorilo*, ki se je nameravala zasidrati. Njen lastnik je bil Vigo Nex, mož z diamantnim zobom in tako ohlapno moralo, da je plapolala za njim, ko je hodil. Resda je bil pirat, a ni bil neumen. Dvignil je pest in s tem dal znak svoji posadki.

»Pobermo se od tod, hitr! Umaknmo se od obale!«

Vigo si je k očesu prislonil daljnogled. Izdelali so ga kentavri in z njim je lahko razločil vsako sled saj na licih prestrašenih vaščanov, ki so zvezani stali ob pomolu.

Napadalci so nosili maske iz črne kačje kože, ki so jim prekrivale zgornjo polovico obraza, z ozkimi režami za oči. Vsi so nosili enake zapestnice: kačo, ki si je grizla rep.

»Nove težave,« je rekel Vigo in pljunil na krov. Ko je opazoval dogajanje, je eden od zamaskiranih mož segel pod plašč in na plan potegnil ovalno ročno zrcalo. Na Vigovo veliko presenečenje so drugi razbojniki predirljivo zavpili in odskočili. Eden je komaj še stal na nogah; od groze je otrpnil v napol čepečem položaju.

Mož z zrcalom je nekaj zaklical in zdelo se je, da je zrcalo v njegovi roki začelo utripati. Steklo je zadrhtelo s srebrnim leskom in iz njega je skočil tiger.

Ujetniki so zavpili, ko je tiger pristal na kamnitih tlakovcih, prekritih s pepelom, in globoko vdihnil razbeljeni zrak. Njegove zenice so bile črni plameni. Pod kožo so se mu mišice premikale kakor bati stroja. Že samo njegova navzočnost na pomolu je bila naravnost peklenska.

Tiger je glavo nagnil nazaj in zarjul, njegova čeljust se je široko razprla, jezik v gobcu pa se mu je zatresel. Ob tem zvoku je Viga Nexa po hrbtu spreletel srh.

Mož z zrcalom je nekaj ukazal in razbojniki so iz množice izbrali enega od ujetnikov, ostarelega moža, in ga potisnili naprej.

Tiger se je za korak umaknil, napel svoje mišice, nato pa z iztegnjenimi kremplji in ostrimi zobmi v loku planil na

Viga založba

starca. Neka ženska je predirljivo zakričala. Tiger je z zobmi zgrabil starčevo telo in z enim samim elegantnim skokom s plenom izginil nazaj v zrcalo.

Eden od zamaskirancev je pogledal proti morju. Možu z zrcalom je nekaj zavpil in pokazal proti *Poštenemu opozorilu*.

»Hitrej, počasnele!« je zavpil Vigo. »Na vrvi! Smer severovzhod! A mamo veter v prahu?«

»Ja, gospod!«

»Pol ga pa *uporabte*! Takoj!«

Eden od piratov je proti jadrom zalučal prgišče belega prahu in ta so se v hipu napolnila z vetrom. Na krovu je završalo: mornarji so vlekli vrvi in tekali sem ter tja, valovi pa so se penili, ko se je ladja zasukala in švignila na odprto morje.

Vigo je počakal, da je bila vas v daljavi le še črna packa. Nato je globoko vdihnil in poklical prvega častnika.

»Si vidu to, Pavel?« Vigo je prihajal iz višavja Highveld na otoku Frondel, kjer je bila pijača močna, noči temne, v filozofskih sporih pa je praviloma zmagal tisti, ki je s čelom v najkrajšem času na tla podrl največ ljudi. Njegov glas je bil hripav, naglas pa oster, kakor bi bil preboden z železnimi ostmi.

»Tist tiger!« je vzkliknil Pavel, od strahu pepelnat v obraz. »Slišu sm zgodbe o takih rečeh, sam sm mislu, de so preveč grozljive, de bi ble resnične.«

»To je blo čist zlo. Ne morm sam tko stat križm rok. To morva prijavt.«

Pavel ga je osuplo pogledal. »Menda ne boš šu h gardajem?«

Vigo je prhnil. Prostovoljno se nikoli ni približal glimurijski policiji na manj kot sto metrov. »Nikakor. Bova pa poslala opozorilo. Pirat smo, ne mevže.« Nato je Vigo zagrmel: »Fidens Nočnoroki!«

»Kuga?«

»Njemu bom povedu. On je najpogumnejš dedc, kar sm jih kdaj sreču, pa tega glih ne mislm k pohvalo.«

»Slišu sm, de je Nočnoroki mrtev.« Pavel si je s konico jezika obliznil brke, tanke kot svinčnik. »Že več k en let ga ni blu videt po gostilnah pa krčmah.«

»Jasno, da ni mrtu, človk! A nikol ne poslušaš ratatošk? Al pa morskh deklc? Ne pojejo pesmi sam za zabavo, ampak prnašajo *novice*. Ni več tist pijan tihotapc, k si ga poznou. Pomagu je najdt novga Nesmrtnga. Zdej je zaveznik sfing.«

»Kje pa je pol?«

»Na obali Lítije ma palačo, kjer žvi z žensko, v katero je zalublen do ušes. Pravjo, da ma modrost ducata žensk. Senat jo skoz pros za nasvete. Vedla bosta, kaj nardit pa komu povedat.«

»Ampak, kapitan, tvegamo ...«

»Pavel!«

»Gospod?«

»Utihn že. Če bomo dost hitr, bomo še pravočasn tam za fešto. K men pošl Rixa.« Vigo Nex se je obrnil proti posadki in zarjul: »Nastavte smer prot palači Glimt!«

Vida založba